

Arrest

nr. 265 470 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Aarschot op 10.09.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;
Naam: [S.]

Voornaam: [E.G.]
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 10.09.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Echter werd betrokkene wel werkende aangetroffen door de PZ Aarschot. Een PV (LE.69.L7.002881/2021) voor Illegale tewerkstelling werd opgemaakt door de PZ Aarschot.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier dat hij zijn verblijf sinds 25.01.2018, niet meer op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Echter werd betrokkene wel werkende aangetroffen door de PZ Aarschot. Een PV (LE.69.L7.002881/2021) voor Illegale tewerkstelling werd opgemaakt door de PZ Aarschot.

4 ° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.12.2013, 29.04.2014, 20.01.2015, 08.09.2015, 10.02.2016, 20.06.2017, 28.10.2018 dat hem betekend werd op 31.12.2013, 29.04.2014, 20.01.2015, 08.09.2015, 10.02.2016, 20.06.2017, 28.10.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 10.02.2016 betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene diende een aanvraag in tot internationale bescherming op 14.04.2016, deze werd echter ongegrond verklaard op 25.01.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginzel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Première branche

EN CE QUE la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire à l'encontre de la partie requérante après l'avoir « entendu » moins de 20 minutes et en néerlandais ;

ALORS QU'il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu 'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts »1 ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge «audi alteram partem» qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que

«Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »2 ;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où l'annexe 13 délivrée à la partie requérante est une mesure défavorable ;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des articles 41, 47 et 48 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense

ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que le Conseil d'Etat, dans un deuxième arrêt rendu le 19 février 2015, précise également que « Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, *Khaled Boudjlidapoint 34*) »³ ;

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend une annexe 13 telle que la décision attaquée, doit tenir compte « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980;

Que cette disposition constitue la transposition en droit belge de la directive 2008/115/CE tel qu'il ressort de la lecture de la disposition en question et des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que la partie adverse met ainsi en œuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce la Charte des droits fondamentaux ainsi que les principes généraux du droit de l'Union Européenne ;

Qu'un ordre de quitter le territoire constitue indéniablement une mesure défavorable qui nécessite que l'étranger soit entendu ou à tout le moins ait l'occasion de faire valoir ses moyens de défense, préalablement à l'adoption de la décision ;

Qu'en l'espèce il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse ait donné la possibilité à la requérante de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption des actes attaqués ;

Qu'en effet, comme cela est repris dans le rapport administratif, le requérant ne parle pas le néerlandais;

Que son audition s'est déroulée exclusivement en néerlandais, langue que le requérant ne maîtrise pas;

Que le rapport administratif n'indique nulle part avoir demandé l'aide d'un interprète ou que l'audition du requérant ait été réalisée en français pour permettre au requérant de comprendre ce qui lui était demandé ;

Que si le requérant avait compris les questions qui lui ont été posées, il aurait pu expliquer qu'il avait déjà introduit auprès de la commune une demande d'autorisation de séjour basée sur 3 CE, arrêt n°230.257 du 19 février 2015 l'article 9bis et que les démarches étaient en cours afin que sa demande soit enfin transmise à l'Office des étrangers ;

Que si cette possibilité avait été donnée à la partie requérante, celle-ci aurait certainement fait valoir plusieurs éléments devant être pris en considération ;

Qu'en effet, le requérant aurait pu parler de cette procédure en cours et de tous les éléments relatifs aux circonstances exceptionnelles et aux éléments de fond y allégués ;

Qu'il est évident que si la partie requérante avait été entendue de façon utile et effective, celle-ci aurait fait état de ces éléments qui revêtent une importance particulière pour la prise de la décision querrellée ;

Que le droit d'être entendu n'a donc pas été respecté par la partie adverse lorsqu'elle a pris la décision attaquée ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu.

Deuxième branche

EN CE QUE la décision querellée est muette quant à la demande d'autorisation de séjour introduite auprès de la commune d'Anderlecht en avril 2020 ;

ALORS QUE l'acte attaqué est, de ce fait, pris en méconnaissance des éléments contenus dans la demande d'autorisation de séjour du requérant ;

Qu'en effet, l'ordre de quitter le territoire entrepris se fonde uniquement sur l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 et ne fait aucunement référence dans sa motivation à la demande de séjour en cours ni, a fortiori, ne tient aucunement compte des circonstances exceptionnelles et des éléments de fond y allégués ;

Que le Conseil d'Etat a établi, dans une situation similaire au cas d'espèce que « Considérant qu'il résulte de l'exposé des faits que le requérant a introduit sa demande de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers par une lettre recommandée à la poste le 29 décembre 1998; qu'il ressort par ailleurs du dossier administratif, qu'interrogée ultérieurement par la partie adverse, l'administration communale de Molenbeek-Saint-Jean a communiqué comme date d'introduction de la demande, le 6 janvier 1999, date probable de l'enregistrement du courrier du requérant par l'administration communale et non la date du dépôt de l'envoi recommandé qui en l'espèce donne date certaine à la demande; que dès cette dernière date et jusqu'à ce qu'il ait été statué sur la demande de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, précité, la partie adverse ne pouvait, sans violer les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, prendre une mesure d'éloignement à l'égard du requérant, puisqu'une telle mesure d'éloignement serait prise en méconnaissance de toutes les circonstances de la cause;» (C.E., arrêt n° 86.391 du 29 mars 2000) ;

Que le conseil d'Etat a également considéré que « lorsqu'une demande d'autorisation de séjour est introduite en application de l'article 9, alinéa 3, de la loi précitée, le ministre de l'Intérieur ne peut prendre à l'égard de l'étranger concerné aucune mesure d'éloignement qui soit fondée uniquement sur le défaut de titre de séjour tant qu'il n'a pas été statué sur cette demande ; que la légalité d'un acte administratif s'apprécie au jour où il a été pris » (C.E., arrêt n° 156.424 du 15 mars 2006) ;

Qu'en l'espèce, au jour où l'ordre de quitter le territoire a été pris, la partie adverse n'avait pas statué sur la demande d'autorisation de séjour de la partie requérante ;

Que le requérant dispose du récépissé de l'envoi recommandé de sa demande à une date bien antérieure à celle de la prise de la décision querellée ;

Que, dans un arrêt n° 196.577 du 1er octobre 2009, le Conseil d'Etat a cassé une décision du Conseil du Contentieux des Etrangers estimant : « le juge administratif se méprend sur la portée, voire néglige les articles 62 de la loi précitée du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi précitée du 29 juillet 1991, lesquels imposent à l'administration de prendre en considération toutes les circonstances de la cause, dont l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour et les circonstances exceptionnelles qui y sont invoquées, avant de prendre, le cas échéant, une mesure d'éloignement; qu'il résulte de ce qui précède que, prise de la violation du principe général de bonne administration qui impose à l'administration de statuer sur la base de tous les éléments de la cause, déduit de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la quatrième branche du moyen est fondée, »

Qu'en prenant une décision d'éloignement sans avoir au préalable examiné la demande d'autorisation de séjour de la partie requérante, la partie adverse a manqué à son obligation de motivation formelle et adéquate et a violé les principes généraux de droit qui lui imposent de prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu.

Troisième branche

EN CE QUE l'acte attaqué ne contient aucune référence au droit au respect de la vie privée de la partie requérante et n'est nullement motivé à ce sujet ;

ALORS QUE le requérant vit en Belgique depuis plus de huit ans et s'est constitué un large réseau amical ;

Que le droit au respect de la vie privée est protégé par l'article 8 de la CEDH, ce dernier se lisant comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Qu'en l'espèce, le requérant avait produit de nombreuses preuves de ses relations amicales et de la durée de son séjour en Belgique, éléments démontrant sa vaste vie privée en Belgique protégée par l'article 8 de la CEDH ;

Que la partie adverse ne pouvait dès lors se borner à indiquer que l'article 8 de la CEDH n'était pas violé en ce que le requérant n'a pas de membre de sa famille en Belgique ;

Que la vie privée est également protégée par l'article 8 de la CEDH ;

Que la partie adverse n'a pas correctement motivé sa décision en ce qu'elle commet une erreur manifeste d'appréciation quant à la vie privée du requérant en Belgique ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald enerzijds omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn de vereiste binnenkomstdocumenten, en met name niet in bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, en anderzijds omdat hij werd aangetroffen terwijl hij werkzaam was zonder dat hij beschikt over een beroeps- of arbeidskaart of over een single permit. Hierbij wordt ook gemotiveerd waarom de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en hij evenmin stelt medische problemen te hebben. Vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Hierbij wordt melding gemaakt van de toegepaste criteria om dit risico vast te stellen zoals deze wettelijk zijn bepaald en de concrete redenen waarom verweerder van mening is dat gelet op deze criteria er in het geval van verzoeker effectief sprake is van een risico op onderduiken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In zoverre verzoeker wijst op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel, waaruit blijkt dat verzoeker bij verweerder geenszins een dergelijke aanvraag hangende had.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

Verzoeker betwist de motieven niet dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning, en dat hij werkzaam was zonder dat hij beschikte over de hiervoor vereiste machtiging.

Verzoeker beroept zich wel op ‘*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*’ om te stellen dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten had mogen afgeven, ook al is verweerder met name in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*‘moet’*). Verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Een verder onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat nergens uit blijkt dat verzoeker een gezins- of familieleven of minderjarige kinderen heeft in België of dat hij concrete gezondheidsproblemen heeft. Verzoeker betoogt dit ook niet in zijn verzoekschrift. Op geen enkele wijze toont hij aan dat een terugkeer naar het land van herkomst alsnog raakt aan zijn gezins- of familiale belangen of aan zijn gezondheid.

Wat het voorgehouden privéleven betreft, merkt de Raad op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden, zodat hierover ook niet moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad herhaalt allereerst dat nergens uit blijkt dat verzoeker gezins- of familieleden heeft die in België, of bij uitbreiding op het Schengengrondgebied, verblijven. Hij toont in geen geval een gezins- of familieleven aan dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft wel aan dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd. Hij stelt sinds meer dan acht jaar in België te verblijven en hier intussen een omvangrijk sociaal netwerk te hebben uitgebouwd. Hij betoogt hieromtrent meerdere bewijzen te hebben voorgelegd, maar deze zijn niet voorhanden in het administratief dossier en worden door verzoeker evenmin aangebracht. Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene stellingnames om het privéleven in België aan te tonen, maar zonder dat dit aan de hand van concrete elementen of een begin van bewijs aannemelijk wordt gemaakt. Aldus toont hij niet aan dat hij in België voldoende hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoeker, wiens verblijf in België eveneens steeds precair was, kan geenszins overtuigen dat zijn concrete zaak alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in zijn zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Hiertoe worden geen concrete argumenten naar voor gebracht. Verzoeker betwist trouwens ook niet dat hij

actueel het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor twee jaar, zoals gesteld in het bestreden bevel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hem ten onrechte bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker betoogt nog dat verweerder rekening had moeten houden met een door hem in april 2020 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met de hierin aangehaalde elementen. Hij voegt een bewijs van indiening van deze aanvraag bij de burgemeester van de gemeente Anderlecht bij zijn verzoekschrift.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat een dergelijke aanvraag niet voorhanden is in het administratief dossier. Een dergelijke aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats, die deze vervolgens mits positieve woonstcontrole overmaakt aan verweerder. In casu blijkt niet dat van dit laatste sprake was.

Het Hof van Cassatie heeft duidelijk bepaald dat noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke bepaling de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verbiedt, enkel omdat de vreemdeling in illegaal verblijf bij de burgemeester van zijn verblijfplaats een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het aanvragen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan enkel een omstandigheid zijn waarmee verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening diende te houden, voor zover de burgemeester deze effectief heeft overgemaakt aan verweerder. Dit overmaken vindt niet noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. Verweerder kan niet worden tegengeworpen geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F).

Uit de door verzoeker bijgevoegde stukken blijkt dat hij in april 2020 inderdaad een aanvraag richtte tot de burgemeester van de gemeente Anderlecht, maar ook dat hij vervolgens zou zijn verhuisd naar de stad Brussel. In zijn feitenrelaas zegt verzoeker hier zelf over dat hij verhuisde naar de stad Brussel, omwille van de problemen die hij ondervond met de gemeente Anderlecht opdat zijn aanvraag zou worden doorgestuurd naar verweerder. Via zijn advocaat richtte verzoeker vervolgens een brief aan de gemeente Anderlecht met de mededeling dat hij was verhuisd en niet langer in deze gemeente woonde, maar wel in Brussel. Er werd verzocht de aanvraag terug te sturen zodat deze bij de bevoegde burgemeester kon worden ingediend, waarop de gemeente Anderlecht antwoordde dat zij hieraan geen gevolg zouden geven en aanraade het dossier bij de vorige raadsman op te vragen. Er blijkt niet dat verzoeker vervolgens de nodige stappen heeft gezet om zijn aanvraag opnieuw aanhangig te maken, ditmaal bij de burgemeester van de stad Brussel waar hij actueel zou verblijven. Nochtans volgt uit wat voorafgaat dat hij er zich wel degelijk van bewust was dat zijn aanvraag door de gemeente Anderlecht niet was doorgestuurd naar verweerder. Er blijkt geenszins dat verzoeker bij de burgemeester van zijn actuele verblijfplaats een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij in april 2020 richtte tot de burgemeester van de gemeente Anderlecht, en dus evenmin dat hierover onterecht niet is gemotiveerd.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in de thans voorliggende zaak.

2.2.8. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.10. Er blijkt niet dat verzoeker zich nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.2.11. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Nergens in de uiteenzetting van het middel kan de Raad evenwel lezen waarom de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskenning van dit wetsartikel. Dit middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.12. Verzoeker kan zich verder niet dienstig beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker betwist op zich niet dat hij werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Hij betoogt wel dat dit gehoor minder dan 20 minuten heeft geduurd en dat dit plaatsvond in het Nederlands. Hij stelt het Nederlands niet machtig te zijn en niet de bijstand te hebben genoten van een vertaler. Aldus is hij van mening dat hij niet op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten voor de afgifte van het bestreden bevel. Hij voert aan dat hij, indien hij alsnog de hem gestelde vragen zou hebben begrepen, had kunnen wijzen op de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij indiende bij de gemeente Anderlecht en op de stappen die werden gezet opdat deze kon worden overgemaakt aan verweerder. Hij stelt te hebben kunnen wijzen op deze hangende procedure en op alle hierin aangehaalde elementen.

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar aangeeft te zijn gehoord in het Nederlands terwijl hij deze taal niet machtig is en hij aldus de hem gestelde vragen niet begreep, maar hij op geen enkele wijze betwist dat hij – zoals dit wordt vermeld in de bestreden beslissing – heeft verklaard dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België, dat hij geen medische problemen heeft en dat hij sinds 2013 in België zou verblijven. Om deze reden kan de Raad geen geloof hechten aan het betoog van verzoeker dat het gehoor plaatsvond in een taal die hij niet begreep en hij om deze reden niet nuttig is gehoord. Er blijkt wel degelijk een gehoor te hebben plaatsgevonden en verzoeker toont niet concreet aan waarom hij tijdens dit gehoor niet de mogelijkheid had om zijn standpunt op nuttige wijze naar voor te brengen. Uit het administratief verslag van de politie blijkt nog dat verzoeker verklaarde in Brussel te verblijven en dat hij hier in het zwart werkt, maar dat hij vervolgens zelf geen verdere informatie wenste te geven.

Daarnaast is de Raad van mening dat verzoeker ook niet kan overtuigen dat hij nog dienstige gegevens had kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces. Verzoeker wijst op de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij had ingediend bij de gemeente Anderlecht en op de stappen die werden gezet opdat deze kon worden overgemaakt aan verweerder. Evenwel werd hierboven reeds vastgesteld dat geenszins blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, wetende dat de aanvraag door de gemeente Anderlecht niet was doorgestuurd naar verweerder en hij in geen geval nog in deze gemeente woonde, de nodige stappen had gezet om zijn aanvraag aanhangig te maken bij de burgemeester bevoegd voor zijn huidige verblijfplaats, opdat deze alsnog kon worden overgemaakt aan verweerder. Er blijkt niet dat verzoeker nog een verblijfsaanvraag hangende heeft, al zeker niet bij verweerder. Nergens duidt verzoeker trouwens concreet dat hij in zijn eerdere aanvraag dan enige concrete en nog steeds actuele omstandigheid had aangebracht die van aard was dat deze verweerder ertoe had kunnen brengen geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven of die kon maken dat de beoordeling anders zou zijn geweest.

Verzoeker geeft nog aan dat hij had moeten worden gehoord inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins-of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, maar uit de bestreden beslissing blijkt net dat hij zelf verklaarde dat hij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België en dat hij geen medische problemen heeft. Verzoeker geeft ook in zijn verzoekschrift niet aan dat hij hieromtrent nog relevante gegevens had kunnen aanbrengen.

Een schending van de rechten van verdediging of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht blijkt niet.

Zoals de Raad van State heden stelt in zijn arresten, heeft het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). Het volstaat dus te verwijzen naar wat voorafgaat.

2.2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS